

Η Ελένη Σαραντίτη μιλά για το καινούργιο της βιβλίο και τους θησαυρούς του ελληνικού τοπίου

«Το γράψιμο είναι ψυχική κατάδυση...»

Του ΜΙΧΑΗΛ ΒΑΛΛΙΑΝΑΤΟΥ

Κ

ατανώ την "Ποθητή". Γεννήθηκα κι εγώ στα ίδια κώματα... Εκείνο που με συγκίνησε σ' αυτήν ήταν το γεγονός ότι απαρνήθηκε τα πάντα για την αγάπη της προς την πατρίδα».

Μιλάμε με τη συγγραφέα Ελένη Σαραντίτη, τη συγγραφέα της «Ποθητής», που πρόσφατα τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος για το 2000 από την Ελληνική Εταιρία Χριστιανικών Σπουδών.

Χαμηλών τόνων άνθρωπος, βυθισμένη λες στην ιστορία και στη γλώσσα του τόπου μας, η Σαραντίτη γεννήθηκε στη Νεάπολη Λακωνίας. Από τα δεκαεπτά της χρόνια, όμως, ζει στην Αθήνα.

Εμαθε Βιβλιοθηκονομία στην Εθνική Βιβλιοθήκη και αγγλικά σε κολλέγιο του Λονδίνου. Στα δεκαεννέα της χρόνια τυπώνεται το πρώτο της βιβλίο με διηγήματα, το οποίο διδάσκεται στο πανεπιστήμιο του Μονάχου, ενώ άρχισαν να δημοσιεύονται κείμενά της σε αθηναϊκές εφημερίδες.

Το εφηβικό βιβλίο της «Κάποτε ο Κυνηγός» απέσπασε τον έπαινο της ΟΥΝΕΣΚΟ στον παγκόσμιο διαγωνισμό νεανικής λογοτεχνίας, με θέμα την ανοχή και την κατανόηση, τιμήθηκε με το βραβείο του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και επίσης με το Κρατικό Βραβείο Νεανικού Βιβλίου του υπουργείου Πολιτισμού.

Από τα δέκα εν συνόλω βιβλία της, τρία έχουν γίνει σίριαλ για την κρατική τηλεόραση και αρκετά διηγήματά της μεταφράστηκαν στα γερμανικά, σουηδικά και δανέζικα.

Έχει συνεργασθεί με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση σε εκπομπές βιβλίου ενώ σε εφημερίδες και περιοδικά

της Αθήνας δημοσιεύει κατά καιρούς διηγήματα, άρθρα, ταξιδιωτικά, πορτρέτα συγγραφέων. Το ιστορικό μυθιστόρημά της «Ο κάβος του Αγίου Αγγέ-

λογογραφία από τη νεότερη ελληνική ιστορία σε συνδυασμό με την ιστορία μιας πολυμελούς και πολύπαθης οικογένειας» και ως «ένα από τα ωραιότερα μυθιστορήματα της σύγχρονης λογοτεχνίας μας».

Στην ερώτησή μας γιατί στην εποχή της παγκοσμιοποίησης επιμένει να ασχολείται με μια θεματολογία που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «ηθογραφική», η Σαραντίτη είναι κατηγορηματική: «Ψάχνω να βρω τους ξεχασμένους θησαυρούς της πατρίδος μας... Μην νομίζετε όμως ότι κάτι τέτοιο είναι μια εύκολη υπόθεση. Το γράψιμο είναι μια βαθιά εσωτερική κατάδυση».

Γι' αυτό μόλις τελειώνει ένα βιβλίο, και με ρωτούν "τώρα τι άλλο γράφεις;" βάζω τα γέλια. Γιατί, τι καινούριο μπορεί ένας συγγραφέας να ετοιμάζει, όταν μόλις έχει τελειώσει από την περιπέτεια της κατάδυσης στον εαυτό του; Πιστέψτε με, όσο κράτησε το γράψιμο της "Ποθητής", κυριολεκτικά με έχασαν οι δικοί μου άνθρωποι». Πολλές οι... καταδύσεις της Σαραντίτη, απέφεραν στην ελληνική γραμματολογία τα εξής βιβλία: «Αχ οι φίλοι μου» (1980), «Ο κήπος με τ' αγάλματα» (1980), «Ιόλη ή τι νύχτα που ξεχείλισε το ποτάμι» (1981),

«Τα δέντρα που τα λένε Ντίβι-Ντίβι», Αθήνα, (1983), «Όταν φύγαμε...» (1986), «Οι θεατρίνοι» (1994) «Καρδιά από πέτρα» (1995) «Κάποτε ο κυνηγός» (1996), «Ο Κάβος του Αγίου Αγγέλου» (2000) και βέβαια το «στερνοπαίδι» της η «Ποθητή».

Πρόκειται για την πραγματική ιστορία της Ποθητής, κόρης ενός δολοφονθέντος μεγάλου Λάκωνα επαναστάτη, η οποία απάγεται μικρούλα και πουλιέται στα Γιάννινα, στο παλάτι του Αλή Πασά. Για καλή της τύχη, την προσέχει ιδιαιτέρως η κυρα-Βασιλική, που την αναθρέφει ως κόρη της, ενώ ένας εξαιρετος δάσκαλος και πατριώτης βρίσκεται πάντα στο πλευρό της.

Παραμονές της Επανάστασης στην

Η Ελένη Σαραντίτη, η συγγραφέας της "Ποθητής", πρόσφατα τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος για το 2000 από την Ελληνική Εταιρία Χριστιανικών Σπουδών

Πελοπόννησο, η κυρα-Βασιλική και ο δάσκαλος φυγαδεύουν την έφηβη πλέον Ελληνοπούλα, η οποία μετά από είκοσι ημερών οδοιπορία φθάνει στην

νιστικό έρωτα, αφού ο αγαπημένος της είναι Τούρκος και μάλιστα διοικητής των Τούρκων ιππέων της περιοχής.

Αυτό την κατατρίχει έως ότου μια αυγή, την ώρα που αυτός κοιμάται αμέριμνος, τον σκοτώνει. Σε λίγα χρόνια η Ποθητή, αφού θα συμμετάσχει σε όλες τις σημαντικές μάχες εκείνης της περιόδου, θα αποσυρθεί στα υψώματα του Πάρνωνα, όπου θα ζήσει πλέον μόνη της.

«Κατά ένα περίεργο τρόπο την κατενόησα», μας λέει η Σαραντίτη, ενώ αναφερόμενη στο χαρακτήρα της «Ποθητής» επιμένει στη φυσική συστολή που τη χαρακτηρίζει.

«Αυτή η συστολή, η σεμνότητα, χαρακτηρίζει τους αληθινά αξίους ανθρώπους», μας λέει.

Από την άλλη, δεν κρύβει την αγάπη της για τη γενέθλια γη. Όπως παραδέχεται και η ίδια, «αν κάπου υπερέβαλλα και με το δίκιο μου, είναι στις περιγραφές της ομορφιάς της γης μας, που εκείνον τον καιρό ήταν ωραιότερη παρά ποτέ...».

Κι όταν την ρωτάμε πώς κατορθώνει και ζει σε μια αστική περιοχή όπως το Παλιό Φάληρο, μας αποστομώνει: «Δεν έχετε παρά να κάνετε μια βόλτα στην παραλία και να δείτε την ανοιχτή θάλασσα και το πέταγμα των πουλιών!».

”

«Κατά έναν περίεργο τρόπο την κατενόησα αυτή η συστολή, η σεμνότης της "Ποθητής" χαρακτηρίζει τους αληθινά αξίους ανθρώπους»

“

λου» ήταν υποψήφιο για το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος του 2000. Ένα βιβλίο που ο κριτικός Δημήτρης Σταμέλος το χαρακτήρισε ως «μια τοι-

”

Το εφηβικό βιβλίο της «Κάποτε ο Κυνηγός» απέσπασε τον έπαινο της ΟΥΝΕΣΚΟ στον παγκόσμιο διαγωνισμό νεανικής λογοτεχνίας

“

ξεσηκωμένη Λακωνία, όπου και στην συνέχεια θα λάβει μέρος κι αυτή στον ξεσηκωμό. Παράλληλα, η νεαρή επαναστάτρια ζει ένα μεγάλο αλλά βασ-